

DISCURS D'ALBERT HAUF, PRESIDENT DE L'AILLC, A LA SESSIÓ INAUGURAL DEL COL·LOQUI

Il·lustríssim i Magnífic sr. Carles Batlle, rector de la Universitat de Girona,
Il·lustríssima sra. Anna Pagans, alcaldessa de Girona,
Il·lustríssim i magnífic exrector de la Universitat de Girona i President de la
Comissió Organitzadora del present Col·loqui, amic Pep Nadal,
Membres de la Junta de Govern de l'AILLC,
Consellers, membres d'honor i dels comitès científic i organitzador,
Amigues i amics, membres de la nostra Associació...

«S'altre dia de pagès», que diuen a Mallorca, En Miquel Desclot, en un programa de televisió sobre el teatre català, afirmava que hi ha una cosa encara pitjor que no tenir tradició, i és tenir-ne una de dolenta. Sortosament la frase no és aplicable a l'AILLC, que ha arribat a una adulta maduresa sense perdre el dinamisme de la joventut.

Recordo com si fóra ahir la primera reunió constituent celebrada al Fitzwilliam College de Cambridge, on es va fer proverbial l'hospitalitat del col·lega Geoffrey Walker i de la seva esposa, i l'amable col·laboració dels membres de l'Anglo-Catalan Society. Alguns dels aleshores presents, com ara els amics drs. Antoni Comas, Batista i Roca, Aramon o en Joan Gili, ja no són entre nosaltres. Viuen ara en el record dels seus mereixements i de la seva obra. D'altres, que encara ens pen- tinàvem, ja no en tenim cap necessitat. Hi ha, per fortuna, exemples modèlics i ben vius d'incombustible continuïtat com els drs. Antoni Badia, Germà Colon, Arthur Terry, Robert B. Tate, que, a més, són dels qui no «fan vega» i no es perden mai cap sessió.

Enguany, la novetat, dins de la continuïtat de la nostra *tradició*, és l'esforç esmerçat per ampliar les bases de la nostra associació i arribar a un jovent que és garantia de la nostra continuïtat com a poble. Com sabeu la nostra Associació ja va fer en l'etapa anterior un considerable esforç per ampliar el nombre de beques concedides a joves estudiants i estudiosos. En aquest Col·loqui hi han pogut assistir vint-i-quatre joves més, gràcies a les dotze beques atorgades, als seus millors alumnes, per les universitats d'Alacant i Rovira i Virgili, respectivament. No cal dir que

estem molt agraïts als rectors d'aquestes dues universitats, els únics que, ara per ara, han pogut i volgut atendre la meua petició de suport (al de Girona, no m'hi vaig adreçar, ja que prou i massa que està fent la seva universitat, organitzant el present Col·loqui. Gràcies senyor Rector!)

Hem de donar també, públicament, les gràcies a la Diputació, a l'Ajuntament i a la Caixa d'aquesta vella i bella capital gironina, i a l'ajuda que ens brinda la Generalitat de Catalunya, a través de la Institució de les Lletres Catalanes. Sense aquestes aportacions institucionals la nostra tasca es veuria amenaçada i s'hauria de reduir considerablement.

Tenir *tradicció*, una excel·lent tradició plena ja d'assoliments, vol dir que tenim al darrera tota una cadena d'esforç exemplar i de dedicació responsable. Vénen necessàriament a la memòria els noms dels anteriors presidents, doctors Badia i Margarit, Colon, Tavani, Terry i Veny, així com dels secretaris dom Massot i doctora Lídia Pons, i del tresorer doctor Rafel, que han portat amb generositat i mà segura el pes de la gestió. Tots ells han fet possible l'agradable rutina de la nostra normalitat. Aquesta rutina de les coses que rutllen, fruit de la tradició que suara esmentava, fa possible rebre, amb puntualitat i de manera gratuïta, els *Estudis de Llengua i Literatura*, o poder disposar dels magnífics volums de les *Actes* dels passats col·loquis, dins del termini natural marcat per la celebració del proper Col·loqui. Gràcies a la diligència de dom Massot i a la dedicació de la presidenta i vicepresidenta del comitè organitzador del Col·loqui de París, doctores Marie Claire Zimmermann i Anne Charon, els membres interessats poden ja encarregar els dos primers volums de les actes del Dotzè Col·loqui, a la Sorbonne, preparats amb la cura que és també tradicional en les nostres publicacions.

És també *tradicional* que els nostres col·loquis se celebrin alternativament en universitats de l'àmbit de la nostra llengua i estrangeres. Després d'un obligat exili en capitals europees tan acollidores com Estrasburg, Amsterdam, Basilea i Cambridge, vam poder tornar a casa, combinant Andorra-Barcelona, Tarragona, Alacant i Palma de Mallorca amb Roma, Tolosa, Frankfurt i París.

Ara, ací a Girona, en el cor de la Catalunya vella, ens trobem més que mai a casa nostra. Més que mai ens sentim identificats amb les arrels del nostre poble. Girona, capital de la Marca, és tot un símbol. Les pedres vives de la Força gironina ens transmeten un missatge de perseverança resistent i de defensa a ultrança de les vàlues d'un país cada vegada més assetjat per la indiferència d'uns i la malvolença d'altres. Si no vaig errat, i no hi sabem trobar aviat altre remei, un dia no massa llunyà ens caldrà tornar a demanar la intercessió de sant Narcís i de les seves miraculoses mosques vironeres per defensar-nos dels qui ens volen marginats i del tot colonitzats i dividits.

Girona és la pàtria d'En Cerverí, de fra Francesc Eiximenis i del cardenal Margarit. I si resulta impossible recórrer la impressionant nau de la seu gironina sense evocar *Josafat*, també ara i ací en aquesta església gòtica que ens dóna aixopluc, hi

batega, angoixada i angoixant, l'ombra del vell inquisidor Eimeric, perseguidor d'arnaldistes i beguins, i terror de lul·listes ramonistes. Segurament, no s'agradarà massa de sentir parlar tan redebé de fra Eiximenis, en aquest espai reconsegurat per segles de la presència inquisitorial dels *domini canes*.

Aquestes velles pedres, reconstruïdes per una voluntat transformadora capaç d'investir-les de tot un nou sentit, són un vertader miracle. Tot un somni convertit en realitat gràcies a la visió d'un gran gironí que no ha descansat fins a llegar al seu poble una tasca impressionant, per la seva extraordinària dimensió material i espiritual. Perquè tot el que contempleu eren pràcticament runes. El resultat de segles de desídia i de preterició. I d'aquestes runes fantasmals n'ha brostat vida per a l'esperit: primer, una secció delegada de la Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB (1969-70) ; després, el primer cicle de Lletres (1972) i, el 1988-89, l'Institut de Llengua i Literatura Catalanes i la seva secció Francesc Eiximenis. A partir del 1989 l'Estudi General de Girona comptava ja amb tres departaments, entre ells el de Filologia Catalana.

Doncs bé: el doctor Nadal, ací present, hi fou també present *ab incunabilis*, com a professor, sotsdirector, director i coordinador de l'Estudi General, primer, i després com a rector en tres mandats successius. Aquell somniador eficient compareix aquesta mateixa taula com a president de la Comissió que ha fet possible que puguem també compartir dies intensos de treball i distensió en el marc esplèndid d'aquesta vella capella. A ell, i als restants membres, en especial al doctor Sadurní Martí i a les gentils damisel·les de negre (bella i agradabilíssima novetat de la qual els organitzadors de futurs col·loquis hauran de prendre bona nota!), avancem ja el nostre sentit agraïment.

Només em resta, d'acord amb la tradició, el deure sagrat d'evocar, durant un breu instant —que simbolitza la nostra perenne gratitud— els noms dels nostres morts estimats i respectats: el pare Miquel Batllori i els professors Pere Bohigas, J. A. Cremona, Giuseppe Sansone i Pierre Vilar, l'obra dels quals farà sempre que la seva memòria perduri entre nosaltres i en el poble que tant estimaren i pel qual van treballar.

Finalment, em pertoca donar-vos de tot cor la benvinguda en nom de la Junta de Govern, en especial als qui heu vingut de terres llunyanes, però també als germans de València i del Rosselló, d'Andorra i de les Illes; als ponents que acceptàreu amatents el convit de l'AILLC; als qui aporteu comunicacions i als qui veniu a escoltar i aprendre.

A tots ens esperona un mateix deler de transmetre i d'assimilar el saber. És amb aquest esperit que vull recordar-vos la doctrina del vell *Ensenhamen* d'En Cerverí de Girona, molt adient a la tasca que ens hem fixat ara i ací, i objectiu tradicional dels nostres col·loquis:

Saviesa cove manifestar, per tal
que tuit l'entendon be, car estiers res no val.

La doctrina es leugera dels savis e plasents,
a cells qui han manera, d'haver entendiments.

No deus la saviesa, pus l'as, amagar,
conors és e noblea, que-s deu manifestar!

Moltes gràcies, i bon treball!

ALBERT HAUF